

[Øllgaard.]

Den forhøjelse af maksimalindkomsten, som her finder sted, bevirker naturligvis, at langt større grupper af skatteydere kan opnå nedslag; det vil naturligvis bevirke et provenutab, som for skatteåret 1956—57 anslås til omkring 7 mill. kr. for staten, 2 mill. kr. for den fælleskommunale udligningsfond og ca. 8 mill. kr. for kommunerne. Jeg ved ikke, om jeg må gå ud fra, at den højtærede finansminister er i stand til at finde tilsvarende besparelser i statens udgifter, så at der tilvejebringes balance. Den side af sagen står der ikke noget om i lovforslagets bemærkninger.

Blandt de skatteydere, som får fordel af denne ændring i ligningsloven, er der et stort antal ældre mennesker, som der står i bemærkningerne, og som ministeren også sagde i sin fremsættelse.

Disse ældre mennesker er jo hårdt ramt af prisstigningen; det gælder dem, der har deres indtægt i form af pension, rente el. lign., som ikke er pristalsreguleret. Det er dem, vi kalder selvpensionisterne. Vi har jo ofte diskuteret deres forhold her i tinget; vi har allesammen haft en masse sympati for dem og har vel også lagt vore hjerner i blød for at finde ud af, hvordan man skulle komme dem en smule til hjælp. Det er ikke lykkedes i så farlig stor udstrækning, men jeg synes, at der her — og det vil jeg gerne sige også på mit partis vegne — er skabt en mulighed for, at i hvert fald de, som er over 65 år gamle, og hvis skattepligtige indkomst ikke overstiger de nævnte 11 000 kr., 10 000 kr. eller 9 000 kr., kan få en ikke ubetydelig lettelse, og det kan man jo godt unde de mennesker. Jeg forstår den højtærede finansministers udtalelser i fremsættelsen således, at han lover også at tage formueskatten for den samme gruppe af personer op til overvejelse under behandlingen af udskrivningsloven for det kommende skatteår.

I denne forbindelse vil jeg gerne nævne spørgsmålet om 65 års grænsen, uden at jeg dog vil stille noget ændringsforslag i så henseende. Det er, ligesom det ligger i luften, at denne grænse, som er fastsat i forskellige love, egentlig burde hæves til 67 år. Jeg skal selvfølgelig ikke stille forslag om at gøre det i dette isolerede tilfælde, for

det er et spørgsmål, som vel må løses i en større sammenhæng.

Det, at man på den måde, som det foreslås i det foreliggende lovforslag, rækker selvpensionisterne med små indkomster over 65 år en hjælpende hånd, er for os motivering nok for at gå med til disse ændringer.

Vi fik i sin tid gennemført bestemmelsen om, at nyetablerede erhvervsdrivende under nærmere angivne omstændigheder kunne opnå et nedslag i indkomsten på indtil 3 000 kr. Det galdt for dem, som havde startet selvstændig virksomhed efter den 1. april 1950. Vi har jo så ved senere ligningslove taget en ny årgang med hvert år, således at bestemmelsen har gyldighed for etableringer, som har fundet sted i tiden indtil den 1. november 1954. Jeg er noget skuffet over, at ministeren nu foreslår at udelukke en årgang af nyetablerede, idet det foreslås, at begyndelsestidspunktet ændres fra 1. april 1950 til 1. april 1951. Det er der efter vor mening ikke grundlag for. Så hurtigt går det nu ikke med at få konjunkturgæld bragt ned. De unge landbrugere har jo netop haft deres ejendomme i den periode, hvor prisen på husdyrprodukter har været nede i en bølgedal; alt, hvad de har kunnet skrabe sammen, er blevet anvendt til at sætte bedriften i stand, så den blev mere produktionsdygtig. Disse unge nyetablerede — det er jo navnlig unge, det drejer sig om — i landbrug og i andre erhverv har endnu hårdt brug for den smule støtte, de kan få gennem denne bestemmelse. Det er i virkeligheden i høj grad en præmiering af opsparing.

Jeg ser sådan på det, at vi fra samfundets side skal være lykkelige over, at der overhovedet er unge mennesker, som vil gå ind i erhvervene og i landbrugsbedrifterne og sætte sig for den gæld og de afdrag, som konjunkturerne har betinget. De har haft dristighed og mod på livet. Der er vist få i vort samfund, som præsterer en arbejdsindsats, der svarer til, hvad disse unge præsterer for at kæmpe sig igennem til nogenlunde balance i deres økonomi. Overfor dem må samfundet ikke være småligt eller karrigt; vi skal være glade, hvis disse unge i det hele taget kan klare deres forhold, således at samfundet, hvis der